

Lucas 24 : 5b

“Wat zoekt gij de Levende bij de doden?”

1 de Levende

2 de levenden

Gemeente,

Hoeveel zouden er zijn? Mensen op aarde. Levenden. Een tijdje geleden zei ik in een preek een getal van 6 miljard. Maar pas kwam er een jongere naar me toe om te zeggen dat dat niet klopte en die had gelijk: het zijn er al 7 miljard. Nou kunnen er dat natuurlijk ook best 1 of een paar miljoen meer of minder zijn inmiddels. Levenden op aarde. Wij zijn maar één van de heel velen op aarde. Er is wel een groot verschil: sommige van die mensen hebben een lang leven, anderen, vooral in Afrika, maar van een paar dagen. Sommigen heb een welvarend leven, anderen een arm leven. Sommigen leiden een voor het oog gelukkig leven, anderen een zwaar beproef leven. En één van die vele mensen die op aarde leven bent u, ben jij, ben ik. Een mens, een levende.

1 de Levende

Maar let er nu eens op wat de engel zegt in onze tekst: die engel heeft het over: dé Levende. Niet: een levende, één van de zovelen, van de vele miljarden die er ooit geweest zijn. Maar: de Levende. Het doet ook denken aan die andere uitspraken over de Heere Jezus die Hij Zelf deed: Ik ben de goede Herder. Niet een, één van de vele, maar dé. Niemand is herder, goede herder zoals Ik. Ik ben de ware Wijnstok. Het brood des Levens, het licht der wereld. Niemand is dat zoals Ik. Zo noemt de engel Hem hier: dé Levende. Niemand leeft zoals Hij. Dat is Pasen. Anders zou Pasen ook maar bitter weinig betekenis hebben gehad. Als Jezus weer was gaan leven net zoals wij leven en daarna toch weer gestorven zou zijn, dan zou dat weinig invloed en waarde gehad hebben voor anderen. Maar Hij is sinds Pasen dé Levende.

Wat is daar dan zo bijzonder aan, zo uniek, zo enig? Dat zit hem erin in wat Hij achter Zich heeft, boven Zich heeft en voor Zich heeft. Want Jezus, dé Levende van Pasen, heeft de dood achter Zich. Het oordeel, de vloek, het gericht. Golgotha. Dat heeft Hij nu achter Zich en dat komt Hij nu ook nooit meer tegen. Hij heeft het voorgoed achter Zich en zal het nooit meer op Zijn pad tegenkomen.

En boven Zich heeft Hij een gunstrijk Aangezicht van Zijn Vader. Een Vaderhart waaruit liefde, welbehagen, gunst, vriendelijkheid komt gestroomd. Zijn hart, Zijn leven wordt overgoten met gunst van de Vader. Die Hem als Zijn Kind bemint en liefheeft.

En voor Zich heeft Hij een geopende hemel in het vizier. Ingang in de heerlijkheid. Opneming ten hemel. Nog 40 dagen zal dat duren, maar

het kan en zal Hem niet ontgaan of ontzegd worden. Het eeuwig zalig leven verwacht Hem.

De Levende. Dat is pas leven! Het oordeel achter je hebben, een gunstrijk Vaderhart boven je, een open hemel voor je. Dat is pas leven. Leven dat achter slot en grendel zat van de vloek de wet. Dat verboden gebied was. Onbereikbaar terrein. Verspeeld, verloren, weggesmeten door ons. Maar Hij, de Heere Jezus is het binnengegaan. Hij heeft volkomen gehoorzaamheid volbracht. Hij heeft in Zijn lijden en sterven de vloek der wet gedragen, weggehaald, weggenomen. Daarom is Hij het leven ingegaan en ingebracht. En dat als Hoofd, Hoofd van Zijn Kerk. Dat is iets om te onthouden. Jezus is Borg in Zijn lijden en Hoofd in Zijn opstanding en heerlijkheid. En dat betekent dit: Jezus is in Zijn lijden, sterven, nederdaling ter hel: Borg. Dat wil zeggen: het geloof mag weten: omdat Hij dat deed, ik niet. Jezus is in Zijn opstanding en heerlijkheid Hoofd. Dat wil zeggen: het geloof mag weten: omdat Hij dit kreeg, ik ook. Dus Borg: Hij wel en ik niet. Hoofd: Hij wel en ik ook. Maar dan heb je een rijkdom bij elkaar! Dan heb je leven, echt leven, eeuwig leven, verzoend leven, verlost leven, zalig leven.

Jezus, de Levende. Dan moet je ook wat anders zeggen. Dan zijn al die andere levenden, die om en nabij 7 miljard waaronder u jij en ik, dan zijn wij allemaal stervenden van nature. Kijk eens wat voor ons van nature geldt: wat ligt er achter ons? Het paradijs. Dichtgeslagen. Verspeeld. Uit verbannen. Geestelijk dood als wij zijn, los van God. En wat is er boven ons? Gods toorn, kinderen des toorns. Het ongenoegen Gods rust op ons, of we het merken of niet. En wat ligt er voor ons? Het oordeel. Waarin we niet voor God kunnen bestaan. Waar de vloek ons wacht. De dichte deur, de muur waarop ons leven afketst en terugvalt in de hel. En dat geldt al die 7 miljard mensen van nature. Stervenden. De dood infecteert ons en grijpt ons en dan wacht de eeuwige dood. Stervenden. Als je daar je ogen voor open gaan.... Dan dringt de schrik van je leven tot je door. Plotseling of geleidelijk. Dat je stervende bent.

Als je ogen daar nooit voor open gaan.... Dan leef je gewoon verder en door en de rijke man sloeg zijn ogen in de hel. Als je ogen hier nooit voor open gaan. Dat zou wat zijn.

Zijn onze ogen daarvoor open gegaan? Stervende. Paradijs achter ons, Gods toorn boven ons, het oordeel voor ons. Daar verander je niks aan door je leven wat aan te kleden en op te fleuren. Wat te versieren en verhullen. Met levensgeluk of met eigen gerechtigheid. Je kunt een blok

hout versieren met ballonnen, met tekeningen erop, met strikken erom heen en weet ik veel hoe en wat maar het blijft hout, daarmee wordt het geen goud. Dat verandert er wezenlijk niks aan. Hoe je je leven ook versiert en vorm geeft en verhult: het blijft het stervend leven.

Maar hier verkondigt de engel: sinds Pasen is er de Levende. Als Hoofd. Om het uit te delen. Hij heeft het leven verworven en verkregen en is het binnengegaan. En Hij deelt het uit. Leven aan stervenden. Geestelijk doden. Die hoeven dus niet al iets te hebben. Als Jezus Leven uitdeelt, richt Hij Zich op doden. Die het paradijs achter zich hebben, Gods toorn boven zich, het oordeel voor zich, de geestelijke dood in zich. Hier is Hij, die Leven is en geeft. Niemand hoeft erbuiten te vallen, niemand kan te ver weg zijn, te onverschillig te hard, te koud, te zondig. Hij deelt leven uit. Leven. Paasleven. Ja, dat is echt anders dan gewoon leven.

Op zich kun je voor zo ongeveer alles het woordje 'Paas' zetten en tegenkomen. Paasbrood, Paasstol, Paasbrunch, Paastafel, Paaskuikens, enzovoort enzovoort. En zonder iemand tekort te willen doen, denk ik wel eens, het is eigenlijk gewoon brood, een gewoon kuiken, een gewone brunch, alleen de kleur is geel en de vorm is een haasje, maar verder is het gewoon net als anders. Maar dat kun je van Paasleven niet zeggen. Als je voor 'leven' het woordje 'Paas' zet wordt het van totaal andere inhoud. Leven is sterven, het paradijs achter ons, Gods toorn boven ons, het oordeel voor ons. Zet er nou het woordje 'Paas' voor en het wordt: leven dat de vloek achter Zich heeft, Gods gunst boven Zich, de open hemel voor zich. Niet de dood in het vizier, maar het eeuwige leven. Dan leef je. Volut en met de Heere. Jezus leeft en ik met Hem. Dat is echt een veranderd leven, een ander leven. Leven met de vloek achter je: je hoeft nooit meer te vrezen, bang te zijn voor de dood, het gericht. Vrijmoedigheid in de dag des oordeels. Schuld is weg en komt nooit meer terug. Gods gunst boven je. Een Vaderhart in de hemel. Van eeuwige liefde, van vaderlijke gunst en ontferming. Door welke diepten mijn leven ook gaat. En een open hemel voor je. Zijn vreugde tegemoet. Zaligheid gegarandeerd. Leven. Leven met Christus. Kon ik het maar leven zoals het is. Wat ligt daar een uitzicht in en een troost. Je beseft het meestentijds nog niet half.

2 de levenden

Maar betekent dat nou dat al de Zijnen ook zo Paasachtig leven? Zo rijk, zo voluit levend? Nee, dat niet, helaas niet. Dat zien wij ook wel op deze 1^e Paasdag in Lucas 24. Als Lucas ons meeneemt naar een aantal vrouwen. In vers 10 noemt hij er enkele van: Maria Magdalena, Johanna, en de moeder van Jacobus. Vrouwen die volgens Lucas 8:3 Jezus vanuit Galilea waren gevolgd. Maria Magdalena, uit wie 7 duivelen waren uitgeworpen. Johanna, de vrouw van Chusas rentmeester van Herodes. Een vrouw die uit dat milieu was getrokken om Jezus te volgen. En zij dienden Hem met hun goederen. Ze hadden ruim een jaar Jezus en Zijn discipelen voorzien van levensonderhoud. Voor 13 personen een jaar lang. Dus vrouwen in wier leven echt wel wat gebeurd was, die hun leven echt wel hadden opgeofferd in dienst van en voor de Heere. In wier leven God grote dingen had gedaan!

Deze vrouwen hadden in Lucas 23:55 gezien dat Jezus in het graf gelegd was. Met hun eigen ogen. Aanschouwden het graf en hoe Zijn lichaam daarin gelegd werd. Daarna hebben zij specerijen en zalf klaargemaakt. Op de sabbat gerust. En zeer vroeg in de morgen, zonsopgang, zijn ze naar het graf gegaan met de specerijen en de zalf. Dan zien wij twee dingen bij deze vrouwen.

Het eerste is dat zij dit doen vanuit hun besef als laatste wat zij nog kunnen doen. Het zal allemaal niks veranderen aan de situatie, maar ze doen het toch, uit liefde. Maar ze krijgen er Hem natuurlijk niet mee terug. Ze bewijzen dienst aan Jezus zonder de verwachting dat het nog iets uit zal halen. Toch doen ze het. Zo kun je in de dienst van de Heere staan: zonder verwachting dat het nog wat uit zal halen. Zonder glans en hoop. Er is teveel gebeurd, het is te ver allemaal al. In je gezin bij je kinderen, in de gemeente, in de kerk. In je eigen leven. Je neemt je plek nog wel in, maar niet met de gedachte dat het nog een keer zal brengen. De samenleving is toch te ver heen, in de gemeente komt toch haast niemand tot bekering, je kinderen zijn toch onbereikbaar geworden. Je eigen hart is toch te hard en te koud. Eerder had je er misschien nog hoop op, enthousiast begonnen destijds, maar je hebt het afgeleerd om nog op verandering te hopen. En zo neem je je plek dan nog wel in, maar... Aan jezelf overgelaten wat zou je in een diepe put wegzinken, toch allemaal voor niks, bodemloze put van moedeloosheid en gelatenheid.

En het tweede wat die vrouwen typeert is dat ze zien dat de steen is afgewenteld en in het graf gegaan zien zij Jezus' lichaam niet. En dan zijn

ze twijfelmoedig staat er. Wat ze ook verwacht hadden, dat niet. En twijfelmoedig betekent niet dat zij twijfelen aan de opstanding, maar dat ze geen idee hebben wat ze ervan denken moeten. Dat ze verlegenheid zijn en zich geen raad weten: steen weg, graf leeg, hoe kan dat, waarom is dat gebeurd? Ze kunnen niet bedenken wat en hoe en waarom en waardoor. Ook die lijn kan toch worden doorgetrokken. Dat er in je leven dingen gebeuren die je verbijsteren. Waar je totaal door uit het veld geslagen bent. Hoe kan dit, en waarom is dat? Als er erge dingen gebeuren: je verkering gaat uit, je opleiding strandt, je geliefde of jezelf word ziek, je geliefde overlijdt. Je komt in geestelijke duisternis. Psychisch lijden. En behalve het enorme verdriet en gemis is het ook zo: je kunt het geen plaats geven. Hoe kan dit, waarom is dit? Als je aan jezelf zou worden overgelaten zou je alle kanten op kunnen gaan: opstand en bitterheid, radeloosheid en angst.

Nee, het Paasleven glanst niet erg in deze vrouwen, al was er veel met hen gebeurd. Het Paasleven ligt onder het stof. Hor de stem van de engel: Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Zo neerslachtig en zonder hoop, zo verbijsterd en helemaal uit het lood geslagen. Hoe komt dat? Nou, dat was gekomen omdat die vrouwen alle dingen hadden gezien: kruisdood, graflegging, steen weg, lichaam weg, zonder de bril van het Woord. En dan laat je je leiden door je eigen gevoelens, en inschatting en mogelijkheden. Maar de engel reikt hen de bril van het Woord aan in vers 6 en 7: had Jezus het niet gezegd en voorzegd. Moesten deze dingen niet alzo geschieden? Tot verzoening, tot verheerlijking. Bezie alles nu door de bril van het Woord. Alles wat er gebeurd, wat je neerslachtig maakt en moedeloos, verbijsterd en radeloos. Wat zegt het Woord over Jezus? Dat Hij Zijn beloften vervullen zijn. En er liggen beloften voor uw kinderen. En er liggen beloften voor ieder die Hem zoekt. Die tot Hem gevlucht is. Er liggen voorzeggingen over wat er in de wereld zal gebeuren op weg naar de jongste dag. Er zijn beloften dat Hij alle dingen laat medewerken te goede, dat Hij kastijdt degenen die Hij liefheeft. Dat Hij zal komen op de wolken om de volle zegen voor al de Zijnen mee te brengen. De HEERE doet niets liever dan de bril van het Woord opzetten en je ogen openen. Ook nu nog: om door de bril van het Woord te zien naar je leven, je kinderen, de gemeente, de wereld.

Kijk, de vrouwen zochten Jezus, neerslachtig en verbijsterd. Maar dat had niet gehoeven. Jezus zou hen opzoeken. Jezus zoekt hen op. Hij zal aan hen verschijnen. Op Zijn dag in hun midden, vers 36 ev. Hij zal

Zichzelf aan hen bekend maken. Als de Levende, Wiens handen doorboord zijn. Om het Paasleven uit te delen, uit te storten. Dat leven met de vloek achter Zich, gunst van de Vader boven zich, hemelse ingang voor zich. Daar hadden die vrouwen naar toe mogen leven. Dat hadden ze mogen verwachten. In plaats van neerslachtigheid en moedeloosheid, verbijstering en radeloosheid had er verwachting mogen zijn. Verwachting dat Hij zou verschijnen als de Levende.

Zou dat nu anders zijn? Nee toch?! Pasen zegt ons: er mag verwachting zijn. Want Hij zal Zijn Gemeente opzoeken. Jezus verschijnt aan ons. Op Zijn dag en in Zijn dienst. Als de Levende. Die Zijn beloften zal vervullen. Van Zijn verbond, van Zijn vaderlijke zorg, voor al de Zijnen, van Zijn wederkomst. Pasen predikt ons: ga met verwachting Zijn verschijning tegemoet. In Zijn huis, op Zijn dag. Dat mag ook net als die vrouwen: al zeer vroeg in de morgen. Om je voor te bereiden. Hoe laat komt u zondagmorgen uw bed uit? Net als die vrouwen: verlangend, gedreven door liefde. Om Zijn komst tegemoet te leven. De bril van Zijn Woord op te zetten? En zo verwachting te krijgen voor jezelf en je geliefden. Luther heeft het vaak over het vat van de verwachting. Er is een reservoir, voorraadbassin van heil. Dat in de kerkdienst geopend wordt. Wie met een vingerhoedje langskomt kan maar weinig opvangen, wie met kopje langskomt neemt meer mee, wie met een grote emmer langskomt neemt het meeste mee. Hoe gaan wij Jezus' verschijning in de kerkdienst tegemoet? Wie er weinig van verwacht zal doorgaans weinig ontvangen, wie veel verwachting heeft, kan wel beproefd worden, maar zal veel heil ontvangen. Heil van de Levende, Die dat leven uitgiet. Voluit, rijk, verzekerd, heerlijk. Je ziel vervult van blijdschap en uitzicht en zekerheid. Die Zijn beloften waarmaakt. Van het verbond voor je nageslacht, van volharding voor al Zijn gelovigen, van Zijn komst.

Kijk, dat neemt je geschoktheid je gemis je verdriet niet weg als er verschrikkelijke onverwachte dingen in en rond je leven gebeuren. Dat kan niet weggaan, dat zou onmenselijk zijn, maar: het slaat je niet van je ankers, het rukt je niet los van de vreze Gods, het geeft je niet over aan opstand, verzet, neerslachtigheid. Het geeft je in de grootste smarten harten die in de Heere gerust zijn en worden.

In plaats van neerslachtigheid en moedeloosheid, in plaats van radeloosheid verbijstering verwachting. Verwachting van de Levende, Die leven geeft en Die Zijn beloften vervult. Telkens weer als Hij verschijnt

op Zijn dag, in Zijn dienst. En eens volkomen als Hij verschijnt op de wolken. Om te oordelen de levenden en de doden. Een verschrikkelijk oordeel als je een stervende bleef. Een vijand, een blinde. Hij zal Zijn woord vervullen, al heb je het nooit serieus genomen. Hij zal Zijn vijanden slaan aan gruis als een pottenbakkersvat met Zijn ijzeren staf. Tot een voetbank voor Zijn voeten, knarsetandend en wenend. Hij had het gezegd, en Hij vervult wat Hij heeft gezegd. Vreselijk als je dat nooit serieus hebt genomen! Neem het vandaag nog serieus!

En Hij zal verschijnen als de Levende om al de Zijnen al Zijn beloften te vervullen. Al hun verwachting in te lossen. Het Paasleven zo voluit zo ongestoord zo heerlijk helder eeuwig. En al Zijn beloften. Nieuwe hemel, nieuwe aarde, God alles en in allen, geen moeite, geen gekrijt, geen rouw, geen dood zal er meer zijn. In plaats van moedeloosheid en radeloosheid mag er verwachting zijn. Deze verwachting: daarom verwachten wij grote dag met groot verlangen om ten volle te genieten al de beloften Gods in Christus Jezus onze Heere.

Amen